

Arrest

nr. 67 135 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 juli 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2 Op 18 april 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 20 mei 2011. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-attaché van 15.04.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. De arts-attaché concludeert dat er geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Turkije.

Aangezien er geen argumenten te weerhouden zijn waaruit blijkt dat betrokkene ook vandaag nog opvolging of behandeling nodig heeft, of dat het om een ernstige pathologie gaat, dient de beschikbaarheid en toegankelijkheid van zulke zorgen niet onderzocht te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederend behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie welk werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster de schending op van "het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel" en "van de materiële motiveringsverplichting." Verzoekster werpt tevens op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Verzoekster heeft haar aanvraag tot medische regularisatie dd. 1 juli 2007 gestaafd aan de hand van een medisch getuigschrift. In voornoemd medisch getuigschrift staat gestipuleerd dat zij niet kan reizen nu zij te veel paniekaanvallen heeft. (stuk 4)

Navolgend heeft verzoekster zich blijvend medisch laten opvolgen. Dit veruitwendigd zich in verscheidene doktersverslagen waaruit blijkt dat zij op heden nog steeds een zware medische problematiek heeft (stuk4 -10).

Verzoekster dient vast te stellen dat in de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij niet mag reizen, meer nog heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet gemotiveerd waarom deze terugkeer volgens hen wel mogelijk is. .-

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle relevante elementen en alle in het dossier vervatte dienstige stukken in overweging heeft genomen, in dit geval de medische verslagen en de vermelding dat zij niet kan reizen, is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Door bovenvermelde medische bewijzen en het feit dat zij niet kan reizen te negeren werd ook het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting geschonden.”

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel poneert verzoekster een schending van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Schending van de materiële motiveringsverplichting. Manifeste beoordelingsfout. Verzoekster stelt dat ze haar aanvraag heeft gestaafd aan de hand van een medisch attest d.d. 1 juli 2007 waarin wordt gestipuleerd dat zij niet kan reizen nu zij te veel paniekaanvallen heeft. Ze heeft zich medisch laten opvolgen en legt verscheidene doktersattesten voor waaruit moet blijken dat ze nog steeds zware medische problemen heeft. De gemachtigde zou hiermee geen rekening hebben gehouden.

Vooreerst benadrukt de verwerende partij dat verzoekster de medische attesten waarnaar zij verwijst — behoudens het bij haar aanvraag gevoegde medische attest d.d. 14.06.2010 — niet heeft voorgelegd.

Noch de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, noch de ambtenaar geneesheer kon hier dan ook rekening mee houden.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Terwijl betreffende de medische aandoening en de vermelding dat zij volgens de arts op dat moment niet kon reizen, in het advies van de ambtenaar geneesheer als volgt wordt geoordeeld:

‘Uit dit attest valt de precieze aard van de symptomen, noch de ernst of evolutie ervan te weerhouden. Volgens arts kon zij op dat moment niet reizen. Voor zover af te leiden uit dit attest, lijken de angst- en paniekaanvallen gestoeld op relatieproblemen. Gezien we nu al 10 maand verder zijn, en er geen nieuwe informatie is opgestuurd waaruit kan blijken dat het om een chronisch probleem gaat waar betrokkene degelijke follow-up voor nodig heeft, kan gesteld worden dat dit een acute problematiek van dat moment was. Er zijn geen argumenten waaruit blijkt dat betrokkene ook vandaag nog opvolging of behandeling nodig heeft, of dat het om een ernstige pathologie gaat.

Derhalve is er mi geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.’

Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met de vermelding in het voorgelegde attest dat verzoekster niet kan reizen. Er wordt geoordeeld dat er geen argumenten zijn waaruit blijkt dat verzoekster ook vandaag nog opvolging of behandeling nodig heeft, of dat het om een ernstige pathologie gaat en er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Op basis van dit advies heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag van verzoekster ongegrond verklaard.

Door de gemachtigde werd wel degelijk rekening gehouden met alle relevante elementen van het dossier.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). De verwerende partij laat nog gelden dat verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.” (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Uit het administratief dossier blijkt dat door de ambtenaar-geneesheer na onderzoek van het voorgelegde medische attest, diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter ongegrond heeft verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclus. De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoeksters enig middel niet ernstig is."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"§1 De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

2.7. In haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 juli 2010, die zich in het administratief dossier bevindt, stelde verzoekster dat zij *"lijdt aan ernstige paniekaanvallen waardoor zij niet kan reizen en in geen geval een lange reis kan verdragen."* Verzoekster voegde bij haar aanvraag een medisch getuigschrift toe. Het betreft een beknopt ingevuld medisch getuigschrift opgesteld door dr. M.D op 14 juni 2010 waarin wordt aangekruist dat verzoekster niet kan reizen en geen lange reis kan verdragen wegens *"te veel paniekaanvallen"*. Bijgevoegd werd nog een medisch journaal van 14 juni 2010 van dr. M.D. dat vermeldt: *"Reden bezoek: relatieproblemen werd buitengegooid paniekaanvallen angst deanxit psychiater"*.

2.8. Kernpunt van de bestreden beslissing vormt de vaststelling van de verwerende partij dat *"uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is."*

2.9. De bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 15 april 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoekster een kopie onder gesloten omslag ontving. Hierin verwijst de ambtenaar-geneesheer naar de door verzoekster neergelegde medische stukken van 14 juni 2010. Vervolgens stelt hij: *"Analyse van dit beknopte dossier leert mij dat betrokkene (...) in juni 2010 werd gezien door een arts omwille van paniekaanvallen. (...) Uit dit attest valt de precieze aard van de symptomen, noch de ernst of de evolutie ervan te weerhouden. Volgens*

arts kon zij op dat moment niet reizen. Voor zover af te leiden uit dit attest, lijken de angst- en paniek-aanvallen gestoeld op relatieproblemen. Gezien we nu al 10 maand verder zijn, en er geen nieuwe informatie is opgestuurd waaruit kan blijken dat het om een chronisch probleem gaat waar betrokkene degelijke follow-up voor nodig heeft, kan gesteld worden dat dit een acute problematiek van dat moment was. Er zijn geen argumenten waaruit blijkt dat betrokkene ook vandaag nog opvolging of behandeling nodig heeft, of dat het om een ernstige pathologie gaat. Derhalve is er m.i. geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.”

2.10. Waar verzoekster opwerpt dat de verwerende partij “geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij niet mag reizen” en “niet gemotiveerd (heeft) waarom deze terugkeer volgens hen wel mogelijk is.” gaat verzoekster er totaal aan voorbij dat verwerende partij steunend op het advies van de arts-attaché in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster niet meer lijdt aan een actuele aandoening, dat er geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland en dat er geen argumenten te weerhouden zijn waaruit blijkt dat zij ook vandaag nog opvolging of behandeling nodig heeft, of dat het om een ernstige pathologie gaat. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt wanneer hij op basis van de door verzoekster ingediende medische stukken van 14 juni 2010 en bij gebrek aan enig andere door verzoekster overgemaakte informatie aangaande haar medische toestand, het advies van de arts-attaché van 15 april 2011 overneemt en vaststelt dat “uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.”

2.11. In een aangelegenheid waarbij het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken aangaande zijn ziekte, kan verwacht worden dat hij ook nuttige informatie overmaakt aangaande het verloop van de ziekte, zeker in het geval waarin een beknopt medisch getuigschrift wordt overgemaakt en het overgemaakte medisch journaal wijst op een momentopname van 14 juni 2010 waarbij de situatie van verzoekster gekenmerkt wordt door “paniekaanvallen” wegens “relatieproblemen”.

2.12. Waar verzoekster verwijst naar stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift en dat een uittreksel uit het medisch journaal van dokter M.D. betreft op datum van 13 april 2011, dient de Raad vast te stellen dat dit stuk zich niet bevindt in het administratief dossier. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met of niet gemotiveerd te hebben aangaande stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. Verzoekster kan dit stuk bovendien niet meer laten zeggen dan wat het zegt. De Raad leest in een stuk dat stelt: “6/08/2010 Reden bezoek: beter; 17/09/2010 Reden bezoek beter (...) 12/01/2011 Reden bezoek beetje beter door tussenkomst politie vergeet veel verstrooid (...) 25/03/2010 Reden bezoek nog depressief (...)” niet dat verzoekster “nog steeds een zware medische problematiek heeft.”

2.13. Verzoekster kan ook het aangehaalde arrest van de Raad niet meer laten zeggen dan wat het zegt, namelijk dat in de omstandigheden die eigen zijn aan de zaak moest geantwoord worden op de vermelding in het medisch attest dat de betrokken vreemdeling niet kan reizen. Hieruit kan niet afgeleid worden dat verwerende partij altijd, ongeacht de omstandigheden van de zaak, moet motiveren met betrekking tot dergelijke vermelding.

2.14. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.15. Waar verzoekster onder het kopje “ernstig en moeilijk te herstellen nadeel”, nog opwerpt: “verzoekster beroept zich op haar recht om een menswaardig leven te leiden, verankerd in artikel 3 EVRM. Het weigeren van de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet betekent concreet dat verzoekster België moet verlaten en zij dient terug te keren naar een land waar zij niemand meer kent, waar zij uitgestoten en gediscrimineerd zal worden nu zij reeds getrouwd is geweest, en waar zij niet van een levensnoodzakelijke begeleiding zal kunnen genieten. Dit maakt een schending uit van artikel 3 EVRM. (ernstig nadeel). Indien verzoekster naar haar thuisland, Turkije, zou moeten terugkeren zal zij zich daar onmogelijk kunnen vestigen nu zij verstoten zal worden en zal zij anderzijds Turkije ook nooit kunnen

verlaten (moeilijk nadeel).” dient de Raad op te merken dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote beweringen, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA